

عنوان مقاله:

نسبت اخلاق رواقی با دیدگاه طبیعت گرایانه

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات اخلاق کاربردی، دوره 7، شماره 23 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

افلاطون صادقی

فرنگیس براز

خلاصه مقاله:

رواقیون برای اثبات مبانی و اصول اخلاق خود از فلسفه، منطق، و طبیعیات بهره گرفتند. آنها به اخلاق به عنوان علمی تجربی نگاه می کردند، و برای اثبات شیوه های اصولی خود، از تجربه پذیری امور و ارتباط علی- معلولی پدیده ها کمک می گرفتند. این خود، از جمله دلایلی است که ثابت می کند رواقیون برای اثبات امور اخلاقی خود به قوانین طبیعی توجه داشتند. متافیزیک رواقی نیز مانند متافیزیک دیگر مکاتب فلسفی، شبیه مکاتب ارسطویی، افلاطونی به موضوعات اخلاقی، شبیه خیر و شر، فضیلت و رذیلت و ... توجه داشت، اما، آنان این موضوع را بر اساس قانون طبیعی جهانی توجیه می کردند. رواقیون توانستند بر طبق این اصول نتیجه بگیرند آنچه موافق با طبیعت است، دارای ارزش مثبت و آنچه مخالف آن است، دارای ارزش منفی خواهد بود. طبیعت هر چیزی در این است که از ساختارها و الگوهای رفتاری که طبیعت جهان یا خالق اش در وجود او قرار داده است، پیروی کند؛ زیرا در سراسر جهان اصول علی و معلولی حاکم است و هر چیزی بر وفق طبیعت اتفاق می افتد، پس باید بر طبق طبیعت و هماهنگ با طبیعت عمل کرد. دیدگاه های جهان شناسی آنان در اخلاقیات آنها بسیار تاثیر گذاشت و اصولا رواقیون برای استحکام پایه های اخلاقی شان از بحث های فلسفی، طبیعت شناسی و معرفت-شناسی استفاده کردند؛ زیرا آنها مهم ترین اصول اخلاقی و حتی شناخت شناسی شان را بر حسب جهان بیرونی توجیه می کردند. شیوه ی تحقیق در این مقاله توصیفی، تحلیلی و تبیینی است؛ و مبانی اخلاق رواقی با توجه به دیدگاه های آنها در مورد انسان، جهان، طبیعت، و خدا توضیح داده شده است.

کلمات کلیدی:

طبیعت، طبیعت گرایی، رواقی، رواقی گری، فلسفه، اخلاق، جهان بینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1730927>

